

Opavská hudebnice skvěle hraje a píše hezké básně

HUDBU i verše prožívá Daniela celým srdcem naplno.

Foto: Archiv Daniely Džorovy-Waldhans

JITKA HRUŠKOVÁ

Opava - Členka orchestru Slezského divadla Daniela Džorova-Waldhans pokrčila v polovině letošního října svou druhou básnickou sbírku s názvem *Zázraky všedního dne*. V ní upozorňuje na běžné věci, které jsou stejně krásné jako neopakovatelné. Temperamentní violoncellistka přicestovala do Opavy před téměř dvaceti lety z Plovdivu a kromě interpretace děl hudebních skladatelů se věnuje i tvorbě poezie. „Za svým muzikantským snem jsem šla

systematicky už jako malá holčička. Vyrůstala jsem v rodině, kde se hodně zpívalo, a proto jsem měla hodně brzy jasno, kudy dál,“ vzpomíná temperamentní muzikantka a básnířka. Začínala s hrou na klavír, a pak přešla na violoncello. První soutěž absolvovala jako dvanáctiletá a získala třetí místo, účastnila se i mistrovských kurzů ve Varně a už na hudební škole hodně koncertovala. Do Slezského divadla přišla po úspěšném konkurzu. „Předtím jsem o Opavě ani o divadle vůbec nic nevěděla a začátky byly dost

krušné. Jako dítě, odkojené velkoměstem, jsem po příchodu do Opavy hodně často přemýšlela, jestli si na tak malém městě dokážu vůbec zvyknout. Navíc jsem neznala ani slovíčko česky,“ vzpomíná Daniela na opavské začátky.

Česky se učila za pochodu

Češtinu se učila jen poslechem a po čtyřech měsících se už odvážila něco říkat i sama. Dost jí prý pomohlo i luštění křížovek a pravopis jí opravoval její český manžel. Aleš Waldhans byl zřejmě velmi dobrým školitelem a Dana zase pozornou žákyní protože její básničky jsou v dokonalé češtině. „Kromě hudby jsem už jako holčička milovala i poezii. Nejdřív jsem ji jen četla, ale od čtrnácti let jsem začala i sama psát. Pro studentské časopisy i do šuplíku,“ říká Daniela. Nakonec došlo i na knížky. Na podzim roku 2006 vydala krnovská základní škola, ve které Daniela učí děti hrát na violoncello, k 60. výročí svého založení její básnickou prvotinu s názvem *Obyčejné věci* s ilustracemi Ivany Steiningrové. „Snažila jsem se ve svých básních zachytit střípky ze svého života i ze svých zážitků. Někteří lidé mi říkali, že je to hodně otevřená a intimní zpověď, ale myslím si, že takové věci potkávají běžně každého člověka,“ usmívá se básnířka. Její prvotina zaujala i v zahraničí a byla přelo-

žena také do polštiny. Daniela rozumí hudbě stejně jako slovům a s oběma uměleckými směry umí dokonale pracovat. Prožívá je oba stejně emotivně a naplno. Na Opavu si už také zvykla, „Podlehla jsem její zvláštní atmosféře a důkazem toho je, že v ní stále bydlím. Do rodného Bulharska si s manželem zajedeme jednou ročně. Pochopitelně i k moři, ale přednost dávám horám, ty miluji,“ vyznává se básnířka ze svých pocitů.

Kdo je Daniela Džorova-Waldhans?

Narodila se 27. října 1967 v Plovdivu, od 4. třídy nastoupila na konzervatoř v oboru violoncello a absolvovala ji v roce 1986 koncertem s Plovdivskou filharmonií. Studium si doplňovala na Akademii múzických a tanečních umění, ale před dokončením studia se úspěšně zúčastnila hned čtyř konkurzů na místo violoncellistky.

Jeden z nich se týkal i operního orchestru Slezského divadla v Opavě a Daniela vsadila právě na něj. Od roku 1991 je jeho členkou a občas spolupracuje také s ostravskou a brněnskou operní scénou. Kromě aktivního vystupování úspěšně vyučuje následovníky na Základní umělecké škole v Krnově. Manžel Aleš Waldhans je synem známého dirigenta a výborným klavíristou, takže hudba tvoří třetího člena jejich domácnosti.